

عنوان مقاله:

ابن شیخ همیشه شاب

محل انتشار:

همایش بین المللی شرق شناسی، تاریخ و ادبیات پارسی (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسنده:

حسین عارف نیا - دانشجوی دکتری ایرانشناسی، در دانشگاه دولتی ایروان

خلاصه مقاله:

سعدی شیرازی، بی تردید بزرگترین شاعری است که بعد از فردوسی آسمان ادب فارسی را به نور خیره کننده خویش روشن ساخت. سعدی از جمله گویندگانی نیست که در زمان حیات خود از تمتع شهرت و قبول عام بی نصیب مانده باشد. تامل در صفحات گلستان و بوستان نمودار نفوذ کلام سعدی در افواه و افکار مردم فارسی خوان جهان تواند بود. تعداد زیادی از جملات و ابیات او به صورت مثل در آمده و شهرت یافته است. مسلماً افسون واقعی سعدی و راز مقبولیت او نه در ثبات بلکه در جماعیتش نهفته است. این تنها خصوصیت سعدی است که سخنش به سخن همه شبیه است و به هیچ کس شبیه نیست. ابن شیخ همیشه شاب، پیرترین و جوان ترین شاعر زبان فارسی است. از لحاظ گزینش و زدودگی کلمات و حسن ترکیب و لطف بیان، قدرت قریحه ی سعدی شگفت آور است. مدارا و مهربانی که در سخن و اندیشه ی او نهفته موجب ماندگاری نام وی شده است. سعدی شاعری است که گرد در پادشاهان گشته و عطای آنان را در یافته، اما نه تنها ممدوح را به عرش اعلی نرسانده، بلکه او را به شدت از عواقب ظلم و ستم ترسانده. سعدی، با وجود آن که سال ها از وطن خود دور بوده، به شدت عاشق دیار خود بوده. سعدی حفظ رعیت را از طرف قدرت حاکم فقط از ترفند های سیاسی و حکومتی نمی بیند، بلکه از منظر اعتقادی و باورمندانه به آن نگاه می کند. رعیت نوازی را واجب می داند، بلکه به نوعی شکر گذاری به درگاه خدا باور دارد و معتقد است در صورتی که حاکمیت از مشروعیت و مقبولیت عمومی در نزد ملتش برخوردار نباشد، زمینه ای برای طمع ورزی دشمنان خارجی فراهم می شود.

کلمات کلیدی:

سعدی، حاکمیت، شجاعت، حب وطن، مدارا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/728986>

